

Νέα Σελήνη Ιχθύων

Λονδίνο, 11 Μαρτίου 2024

Simon Marlow

Απευθύνω ένα θερμό καλωσόρισμα στους φίλους απ' όλο τον κόσμο σ' αυτή τη συνάντηση διαλογισμού μέσω της πλατφόρμας του zoom. Αυτή τη στιγμή του σεληνιακού κύκλου χρησιμοποιούμε τις ενέργειες που είναι διαθέσιμες κατά τη νέα σελήνη των Ιχθύων.

Την ώρα της πανσελήνου διεισδύουμε μέσα στις ζωντανές ενέργειες αυτού που ονομάζουμε θείο σχέδιο, ενώ την ώρα της νέας σελήνης – που είναι τώρα – έχουμε την ευκαιρία να βοηθήσουμε να γειωθούν αυτές οι ενέργειες σε φωτεινές ιδέες για έργα και πρωτοβουλίες, έτσι ώστε να μπορέσει η ανθρωπότητα να αντέξει τις καταιγίδες και τις πύρινες δοκιμασίες που υφίσταται σήμερα και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι εντέλει θα αναδυθεί πνευματικά θριαμβεύτρια.

Πιθανότατα τις περισσότερες φορές, όταν κοιτάζουμε τον κόσμο, αντιδρούμε σε αυτό που βλέπουμε να συμβαίνει, ή μάλλον, για να είμαστε πιο ακριβείς, σε αυτό που μας λένε ότι συμβαίνει. Σε μια εποχή μεγάλης αμφιβολίας και δυσκολίας, όπως η σημερινή, είναι χρήσιμο να υπενθυμίζουμε στον εαυτό μας την ακόλουθη σοφή συμβουλή: Για να αποκτήσεις μια σχετικά καλή ιδέα για το τι συμβαίνει στον κόσμο, μείωσε κατά έναν συντελεστή 10 όλα τα αρνητικά που γνωρίζεις και πολλαπλασίασε κατά έναν συντελεστή 10 όλα τα καλά που γνωρίζεις. Πρόκειται για έναν κάπως χοντροκομμένο κανόνα, ο οποίος όμως λειτουργεί και μας δίνει βάσιμους λόγους για μια πιο αισιόδοξη στάση απ' ό,τι μπορεί να έχουμε σήμερα. Πρέπει να μάθουμε να μην αντιδρούμε απλώς, αλλά να είμαστε πιο ενεργητικοί. Βέβαια, οι αντιλήψεις μας αφορούν σχεδόν πάντα τα γεγονότα του εξωτερικού κόσμου, όπου ο πόλεμος, το τραύμα, η περιβαλλοντική καταρρευση, η κατάφωρη οικονομική αδικία, η πολιτική διαφθορά πλημμυρίζουν την καρδιά και το νου μας με επιφυλάξεις και αρκετή ανησυχία, παράλληλα όμως και με μια πηγαία συμπόνια για όσους θίγονται άμεσα από αυτά τα γεγονότα, τα συνήθως τρομερά.

Και είναι αλήθεια ότι, απέναντι σ' αυτό το γεγονός, πολλοί από εμάς έχουμε δεσμευτεί εδώ και χρόνια σε κάποιο έργο στο φυσικό πεδίο, το οποίο μπορεί συμβάλει στην ανακούφιση κάποιου προβλήματος και να φωτίσει έναν δρόμο προς τα εμπρός για την ανθρωπότητα. Αυτό είναι ένα θαυμάσιο παράδειγμα μετατροπής της αντίδρασης σε δράση. Αποτελεί απόδειξη του γεγονότος ότι η καρδιά της ανθρωπότητας είναι υγιής. Και είναι μεγάλη ευλογία να είμαστε μέρος αυτού του τεράστιου κινήματος συμπνετικής αφύπνισης. Υπάρχουν εκατομμύρια άνθρωποι και αφοσιωμένες ομάδες σε όλο τον

κόσμο που πρόθυμα και καθημερινά αφήνουν τις ανέσεις τους για να υπηρετήσουν τις ανθρώπινες και πλανητικές ανάγκες, όπου και αν αυτές προκύψουν, συχνά με μεγάλο προσωπικό ρίσκο. Ενώνονται με άλλους για να αποκαταστήσουν την αδικία και διατηρούν ενώπιον των κοινοτήτων, των εθνών και της ανθρωπότητας στο σύνολό της το όραμα ενός καλύτερου μέλλοντος που στηρίζεται, όπως οφείλει, στις ορθές ανθρώπινες σχέσεις. Σταδιακά, όλοι αυτοί οι άνθρωποι και οι ομάδες συγχωνεύονται σε μια ακατανίκητη δύναμη για το καλό. Οι ορθές ανθρώπινες σχέσεις αποτελούν για όλα αυτά το κλειδί, καθώς αντανakλούν έμπρακτα εκείνο το πνεύμα της θέλησης για το καλό και τη θεραπεία, που αποκαλούμε Σχέδιο της αγάπης και του φωτός.

Σε συνέχεια αυτών των αναγνωρίσεων, θα ήταν καλό να αδράξουμε την ευκαιρία που μας παρέχει η αποψινή μας συνάντηση για να αναγνωρίσουμε την πραγματικότητα, ότι όλα τα εξωτερικά προβλήματα που μας απασχολούν όλους τόσο πολύ δεν είναι παρά απλώς αποτελέσματα εσωτερικών αιτιών. Έτσι, καλούμαστε να εργαστούμε επίσης σε αυτά τα εσωτερικά πεδία σκέψης και επιθυμίας, επειδή εκεί όλα τα παγκόσμια προβλήματα έχουν την προέλευσή τους.

Ίσως η πιο προφανής καταλυτική αιτία έγκειται στην αίσθηση της χωριστικότητας. Μάλιστα, ένας συνεργάτης του επερχόμενου τεύχους του περιοδικού του Lucis Trust, *The Beacon*, περιγράφει την αίσθηση της χωριστικότητας ως «τη μεγαλύτερη αμαρτία στον πλανήτη μας». Και προφανώς μόνο με την αντιμετώπισή της μπορεί να επιτευχθεί μια ουσιαστική λύση. Εργαζόμενοι με ένταση υπό το φως της ψυχής στο διαλογισμό μας, μπορούμε να συμβάλουμε στον μετασχηματισμό της εγωκεντρικής χωριστικής σκέψης, ώστε να γίνονται τα πάντα ορατά ως μέρος ενός αδιαίρετου συνόλου και ένα σημαντικό στοιχείο αυτής της διαδικασίας είναι να μετασχηματίσουμε την εγωιστική επιθυμία σε ανιδιοτελή αγάπη και φυσικά να συμπεριφερόμαστε ανάλογα.

Αυτή η αίσθηση χωριστικότητας έχει την προέλευσή της σε εκείνο που είναι καλό και ορθό για κάποιο ορισμένο στάδιο εξέλιξης. Όταν γεννιόμαστε διαχωριζόμαστε από τις μητέρες μας, αν και συνήθως και ευτυχώς εξακολουθούμε να είμαστε πλήρως συνδεδεμένοι μαζί τους και να τρεφόμαστε από αυτές σωματικά και συναισθηματικά. Ο κόσμος πραγματικά πάντα αναγνώριζε την κρίσιμη σημασία αυτού του δεσμού μεταξύ γονέα και παιδιού. Γνωρίζουμε πόσο πολύ αυτό επηρεάζει την ακεραιότητα του αναπτυσσόμενου παιδιού και την αίσθηση ασφάλειας, αυτοεκτίμησης και ευημερίας του. Πιστεύω σ' αλήθεια ότι η πιο ανιδιοτελής αγάπη που μπορεί να βιώσει ο άνθρωπος είναι η αγάπη ενός γονιού για το παιδί του. Στην καλύτερη περίπτωση είναι ολοκληρωτική και εντελώς ανιδιοτελής. Υπάρχει ένα υπέροχο απόσπασμα στο κατά Ματθαίο Ευαγγέλιο που το απεικονίζει αυτό με τόσο όμορφο και κατανοητό τρόπο, όπου ο Χριστός λέει: «Πόσες φορές θέλησα να συνάξω τα παιδιά σας όπως η κλώσα συνάζει τα κλωσόπουλα κάτω απ' τις φτερούγες της, αλλά εσείς δεν το θελήσατε».

Καθώς ένα παιδί μεγαλώνει, αναπτύσσει σταδιακά τη δική του αίσθηση ταυτότητας και αξίας. Αντιλαμβάνονται τη θέση τους στην οικογένεια και στην κοινωνική τάξη

της κοινότητας και της χώρας τους. Με την κατάλληλη ενθάρρυνση ανακαλύπτουν όχι μόνο πώς να παίρνουν αλλά και πώς να δίνουν. Έτσι αναπτύσσεται και καλλιεργείται η αίσθηση του ανήκειν και η αναγνώριση της ευθύνης απέναντι στο ευρύτερο σύνολο του οποίου τα παιδιά αποτελούν μέρος. Αυτή η διαδρομή σηματοδοτεί ένα θεϊκά σχεδιασμένο πέρασμα από την Εξάρτηση μέσω της Ανεξαρτησίας στην Αλληλεξάρτηση. Ως συνήθως, η Αλίκη Μπέιλη το θέτει καίρια, αναφέροντας ότι «Τα παιδιά πρέπει να διδάσκονται την αξία του ατόμου και το γεγονός της μίας ανθρωπότητας». Το άτομο και το όλον είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Πολλά από τα προβλήματα της ανθρωπότητας συμβαίνουν επειδή η τελική φάση της αλληλεξάρτησης, της γνώσης ότι κάποιος είναι αναπόσπαστο μέρος ενός συνόλου, λείπει ή αγνοείται εσκεμμένα. Οι άνθρωποι κατά καιρούς είναι απρόθυμοι να εγκαταλείψουν αυτό που θεωρούν ατομικότητά τους για το ομαδικό καλό. Δεν έχουν ακόμη συνειδητοποιήσει την πραγματικότητα ότι το να είσαι άνθρωπος είναι πάνω απ' όλα μια διαδικασία σχέσης. Η συναναστροφή μας με τους άλλους ανθρώπους είναι αυτή που μας καθιστά πλήρως ανθρώπους. Όπως χαιρόταν συχνά να επισημαίνει ο Ντέσμοντ Τούτου, η αφρικανική λέξη «ubuntu» ενσωματώνει την έννοια «είμαι επειδή είμαστε». Μας παροτρύνει όλους να αποδεχτούμε τις ευθύνες μας για το κοινό όφελος και να συνειδητοποιήσουμε ότι μόνο όταν εργαζόμαστε για το κοινό καλό θα βρούμε το δικό μας καλό.

Ας εργαστούμε λοιπόν τώρα σε διαλογισμό όλοι μαζί, βεβαιώνοντας ως πραγματικό το γεγονός ότι ο όμιλός μας αποτελεί ένα κύτταρο μαζί με πολλά άλλα κύτταρα μέσα στο γεγονός της ανθρωπότητας στο σύνολό της, η οποία είναι ένα κύτταρο της ζωής ολόκληρου του πλανήτη. Ας συνειδητοποιήσουμε επίσης ότι οι δημιουργικές και επανορθωτικές ενέργειες θα κατευθυνθούν από τις στοργικές σκέψεις μας στους κατάλληλους αγηγούς και θα ανυψώσουν την ανθρωπότητα, έστω σε κάποιο βαθμό, εγγύτερα προς το φως της αλήθειας και της υπηρεσίας.